

Svatá Kateri Tekakwitha, mimořádný život v maličkostech

Papež František se ve své katechezi o apoštolské horlivosti a hlásání evangelia zastavil u postavy Kateri Tekakwithy, první svaté, domorodé ženy ze Severní Ameriky. Zdůraznil, že Kateri se musela v průběhu jejího života vyrovnávat s mnoha překážkami. Činila to však tím, že otevřela své srdce Ježíšovi; je to způsob, jakým se přijímají výzvy, dodal papež.

30.08.2023

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V pokračování naší katecheze na téma apoštolské horlivosti a nadšení pro hlásání evangelia se dnes podíváme na svatou Kateri Tekakwithu, první domorodou Severoameričanku, která byla kanonizována. Narodila se kolem roku 1656 ve vesnici na severu státu New York jako dcera nepokřtěného náčelníka kmene Mohawků a algonkinské křesťanské matky, která Kateri naučila modlit se a zpívat Bohu chvalozpěvy. Mnozí z nás byli s Bohem poprvé obeznámeni také ve svých rodinách, zejména díky našim matkám a babičkám. Tak začíná evangelizace, a skutečně, nezapomínejme na to, že víru vždy předávají v mateřštině matky a babičky. Víra se musí předávat v

mateřštině a my jsme ji v tomto nářečí dostali od našich matek a babiček. Evangelizace často začíná tímto způsobem: jednoduchými, malými gesty, jako když rodiče pomáhají svým dětem naučit se mluvit s Bohem v modlitbě a vyprávějí jim o jeho velké a milosrdné lásce. A tímto způsobem byly položeny základy víry pro Kateri a často i pro nás. Dostala je od své matky v dialektu, v dialektu víry.

Když byly Kateri čtyři roky, postihla její lid těžká epidemie neštovic. Oba její rodiče a mladší bratr zemřeli a samotné Kateri zůstaly jizvy na tváři a problémy se zrakem. Od té doby musela Kateri čelit mnoha obtížím: jistě těm fyzickým kvůli následkům neštovic, ale také nepochopení, pronásledování a dokonce i výhrůžkám smrti, které zažila po svém křtu o velikonoční neděli roku 1676. To vše v Kateri vzbudilo velkou lásku ke kříži, vrcholnému znamení

lásky Krista, který se za nás vydal až do konce. Svědectví evangelia není jen o tom, co se líbí; musíme také umět trpělivě, s důvěrou a nadějí nést své každodenní kříže. Trpělivost tváří v tvář těžkostem, křížům: trpělivost je velkou křesťanskou ctností. Kdo nemá trpělivost, není dobrý křesťan. Trpělivost snášet: snášet těžkosti a také snášet druhé, kteří jsou někdy nudní nebo vám dělají potíže... Život Kateri Tekakwithy nám ukazuje, že každou výzvu lze překonat, pokud otevřeme své srdce Ježíši, který nám dává potřebnou milost: trpělivost a srdce otevřené Ježíši, to je recept na dobrý život.

Po křtu se Kateri musela uchýlit mezi Mohawky do jezuitské misie poblíž města Montreal. Tam se každé ráno účastnila mše svaté, trávila čas adorací před Nejsvětější svátostí, modlila se růženec a žila pokání. Tyto její duchovní praktiky na

všechny v misií udělaly dojem; rozpoznali v Kateri svatost, která byla přitažlivá, protože vycházela z její hluboké lásky k Bohu. Je správné, že svatost přitahuje. Bůh nás volá přitažlivostí, volá nás touhou být nám nablízku, a ona tuto milost božské přitažlivosti pociťovala. Zároveň učila děti z misie modlit se a neustálým plněním svých povinností, včetně péče o nemocné a staré lidi, dávala příklad pokorné a láskyplné služby Bohu a bližnímu. Víra se vždy projevuje ve službě. Víra neznamena náličit se, svou duši: ne, znamená sloužit. Ačkoli byla Kateri vybízena k manželství, chtěla místo toho svůj život zcela zasvětit Kristu. Protože nemohla vstoupit do zasvěceného života, složila 25. března 1679 slib věčného panenství. Toto její rozhodnutí odhaluje další aspekt její apoštolské horlivosti: naprostou oddanost Bohu. Samozřejmě ne každý je povolán složit stejný slib jako Kateri; každý křesťan je však

každý den povolán k tomu, aby se s nerozděleným srdcem věnoval povolání a poslání, které mu svěřil Bůh, a sloužil jemu a bližním v duchu lásky.

Drazí bratři a sestry, život Kateri je dalším svědectvím o tom, že apoštolská horlivost předpokládá jak živé spojení s Ježíšem, živené modlitbou a svátostmi, tak touhu šířit krásu křesťanského poselství prostřednictvím věrnosti svému konkrétnímu povolání. Kateriina poslední slova jsou krásná. Před smrtí říká: „Ježíši, miluji tě“.

Učme se tedy i my, čerpající sílu z Pána, jako to dělala svatá Kateri Tekakwitha, konat obyčejné skutky neobyčejným způsobem, a tak každý den růst ve víře, lásce a horlivém svědectví o Kristu.

Nezapomínejme: každý z nás je povolán ke svatosti, ke každodenní svatosti, ke svatosti běžného

křesťanského života. Každý z nás má toto povolání: pokračujme na této cestě. Bůh nezlame ani nás.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/svata-kateri-tekakwitha-mimoradny-zivot-v-malickostech/> (01.04.2026)